

ಎಲ್ಲ ಕಾಲದ ಪದ್ಯ

ಈ ಪದ್ಯ ನಾನು ಮೊದಲು ಓದಿದ್ದು ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಯಾಗಿದ್ದಾಗ. ನಾವು ಶಾಲೆಯ ಮಕ್ಕಳು ಗೆಳೆಯರು, ಜಗಳವಾಡಬಾರದು ಎಂಬುದನ್ನು ನನ್ನ ಬಾಲಪ್ರಜ್ಞೆಗೆ ಮುಟ್ಟಿಸಿತ್ತು. ಉಳಿದ ಪದ್ಯಭಾಗ ಅರ್ಥವಾಗದಿದ್ದರೂ ಅದರ ಪದಗಳ ಅಲಿತ್ಯ ಮತ್ತು ನಾದ ಮನಸ್ಸನ್ನು ಸೆಳೆದು, ಬಾಯಿಪಾಠ ಮಾಡಲು ಸುಲಭವಾಗಿತ್ತು. ನಾನು ಗಟ್ಟಿಯಾಗಿ ಓದುತ್ತಿದ್ದುದನ್ನು ಕೇಳಿಸಿಕೊಂಡ ನನ್ನ ತಾತ ಭಾವುಕನಾಗಿ - ನನಗೆ, ಅನಕ್ಷರಸ್ಥ ನನ್ನ ಅಜ್ಜಿಗೂ ಇದರ ಭಾವವನ್ನು ಹೇಳಿದಾಗ, ಅಜ್ಜಿಯ ಕಣ್ಣು ತೇವಗೊಂಡಿತ್ತು. ಪದ್ಯ ಅರ್ಥವಾಗಿತ್ತು. ಮುಂದೆ ರಾಷ್ಟ್ರೀಯತೆ, ಏಕತೆ ಎಂದರೇನೆಂದು ತಿಳಿಯಲು ಈ ಪದ್ಯ ಬುನಾದಿಯಾಯಿತು.

ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಶಾಲೆಯ ಉಪಾಧ್ಯಾಯನಾದ ಮೇಲೆ, ಭಾರತೀಯ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯ ಹೋರಾಟ, ಸಂವಿಧಾನ ಕುರಿತು ಪಾಠ ಪ್ರಾರಂಭಿಸುವ ಮೊದಲು ಉದ್ದೇಶಕಥನದಲ್ಲಿ ಈ ಪದ್ಯವನ್ನು ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದರಿಂದ ವಿಷಯ ಪ್ರವೇಶಕ್ಕೆ ಒಂದು ಸರಳ ದಾರಿ ಮಕ್ಕಳ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ತೆರೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಿತ್ತು. ಇದು ಮಕ್ಕಳಲ್ಲಿ ಜಾತ್ಯತೀತ ಭಾವನೆ ಬೆಳೆಸುವ ಬೀಜವೆಂದು ಅರಿವಾದುದು ಆಗಲೇ. ಕೆಲವು ವರ್ಷಗಳ ನಂತರ ಈ ಪದ್ಯ ಐದನೇ ತರಗತಿಗೆ ಪಠ್ಯವಾಗಿ ಸಿಕ್ಕಿದಾಗ ಸಂಭ್ರಮಿಸಿ, ಪಾಠ ಯೋಜನೆಯಲ್ಲಿ ಎರಡು ಪಿರಿಯಡ್‌ಗಳು ಎಂದು ನಮೂದಿಸಿದ್ದರೂ ಪಾಠ ಟಿಪ್ಪಣಿಯಲ್ಲಿ ನಾಲ್ಕು ಪಿರಿಯಡ್‌ಗಳಿಗೆ ವಿಸ್ತರಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದುದು ಇದರಲ್ಲಿನ ಭಾವಾನುಕೂಲತೆಯಿಂದಾಗಿ. ಮಕ್ಕಳ ಆಸಕ್ತಿ ಗಮನಕ್ಕೆ ಬಂದ ಹಾಗೆಲ್ಲ, ಈ ಪದ್ಯ ಎಲ್ಲ ಕಾಲದ ಮಕ್ಕಳ ಹೃದಯಗಳಿಗೆ ಹಿರಿಯರು ತಲುಪಿಸಬೇಕಾದುದು ಎಂದು ನಿಶ್ಚಯಿಸಿ, ಪೋಷಕರ ಸಭೆಗಳಲ್ಲಿ ಸಮಯ ನೋಡಿಕೊಂಡು ಪ್ರಸ್ತಾಪಿಸುತ್ತಿದ್ದೆ. ಎರಡು ಕಡೆಯಿಂದಲೂ ನಿಧಾನ ಫಲಿತಾಂಶ ಸಿಗುತ್ತಿತ್ತು.

‘ರೈತ ಕಾಲ್ಮಡಿಗೆ’ ಚಳವಳಿಯಲ್ಲಿ ತೊಡಗಿಸಿಕೊಂಡಾಗ, ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ಸಿಗುತ್ತಿದ್ದ ಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಕಥೆ ಹೇಳುವಾಗ ಈ ಪದ್ಯವೂ ಇರುತ್ತಿತ್ತು. ಮಕ್ಕಳು ಪುನರಾವರ್ತನೆ ಬಯಸಿ ಹೇಳಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದರು. ಆಂಧ್ರಪ್ರದೇಶದಲ್ಲಿ ಸಂಚರಿಸುವಾಗ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದ ಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಇದನ್ನು ಅನುವಾದ ಸಹಿತ ಹೇಳಿದ್ದುಂಟು. ಮಕ್ಕಳ ಭಾಷೆ ಬೇರೆಯಷ್ಟೆ, ಭಾವವೊಂದೇ ಆಗಿರುವುದರಿಂದ ತೆಲುಗು ಮಕ್ಕಳ ಸ್ವಂದನವೂ ಕನ್ನಡ ಮಕ್ಕಳ ಸ್ವಂದನವೂ ಒಂದೇ ತೆರನದಾಗಿತ್ತು. ಈ ಎಲ್ಲ ಅನುಭವಗಳ ಹಿನ್ನೆಲೆಯಲ್ಲಿ ಯಾವ ಕಾಲದ ಮಕ್ಕಳಾದರೂ ಇದು ಪ್ರಸ್ತುತವೇ ಎಂಬುದು ಸತ್ಯ. ಹಾಗಾಗಿ ಇದನ್ನು ಓದಬೇಕು, ಮಕ್ಕಳಿಂದ ಓದಿಸಲೇಬೇಕು ಅನ್ನಿಸುತ್ತದೆ.

-ಸ. ರಘುನಾಥ